

A FIÚKNAK, AKIKET VALAHA SZERETTEM
SOROZAT BEFEJEZŐ KÖTETE

Örökkön örökké:

Lara Jean

*fine
selection*

JENNY HAN

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

J E N N Y H A N

Örökkön örökké:
Lara Jane

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2018

Drága olvasóimnak.
Ezt Nektek ajánlom.

„Most váratlanul kanyarhoz értem. Nem tudom, mi vár
rá, ha megkerülöm, de remélem, hogy a lehető legjobb.”

L. M. MONTGOMERY: *Anne otthonra talál*¹

¹ Szűr-Szabó Katalin fordítása.

1

SZERETEM NÉZNI PETERT, amikor nem tudja, hogy figyelem. Szeretem csodálni állkapcsának egyenes vonalát és arccsontjának ívét. Arca nyíltságot sugall, ártatlanságot – egy bizonyos fajta kedvességet. Olyan kedvességet, ami a leginkább megérinti a szívemet.

Péntek este van, a lacrosse-meccs után, és Gabe Riveránál vagyunk. Nyert a sulink, így mindenki jó hangulatban van, főleg Peter, aki belőtte a győztes gólt. A szoba túlsó felében pókerezik néhány csapattársával. Székét kissé hátradöntve ül, háta a falnak támaszkodik. Haja még nedves a meccs utáni zuhanytól. Én a kanapén foglaltam helyet a barátaimmal, Lucas Krapffel és Pammy Subkoff-fal, akik a *Teen Vogue* legújabb számát lapozgatják, és azon vitatkoznak, hogy Pammy vágasson-e magának frufrut.

– Te mit gondolsz, Lara Jean? – kérdezi Pammy, végigfuttatva ujjait répaszínű haján.

Pammy egy újdonsült barátnőm. Úgy ismertem meg, hogy Peter barátjával, Darrell-lel jár. Arca, mint egy babáé, kerek, akár egy tortaforma, a szeplők pedig úgy hintik be az arcát és a vállát, akár a toradara.

– Öhm. Szerintem a frufru elég komoly elköteleződést jelent, és nem szabad róla hirtelen dönteni. Attól függően, milyen gyorsan nő a hajad, egy évbe vagy akár többbe is beletelhet újra megnöveszteni.

De ha komolyan gondolod, szerintem várj vele őszig, mert hipp-hopp itt a nyár, és a frufu nyáron elég tapadós, izzadt és idegesítő tud lenni...

A tekintetem visszavándorol Peterre, aki felnéz, és észreveszi, hogy nézem, mire kérdőn felvonja a szemöldökét. Erre csak mosolygok és megrázom a fejem.

– Akkor inkább hagyjam a frufrut?

A telefonom jelez a táskámban. Peter üzent.

Szeretnél menni?

Nem.

Akkor miért bámultál?

Mert ahhoz volt kedvem.

Lucas a vállam fölött átkémlelve beleolvas az üzenetbe. Arrébb lököm, mire a fejét csóválva megjegyzi:

– Komolyan SMS-eztek egymással, amikor itt ültök egymástól pár méterre?

– Milyen imádni való! – Pammy orra ráncokba szalad.

Már épp válaszolnék nekik, amikor felnézek, és észreveszem, ahogy Peter céltudatosan felém tart.

– Ideje hazavinnem a barátnőmet – mondja.

– Mennyi az idő? – kérdezem. – Máris ilyen késő van? – Peter felsegít a kanapéről, és rám adja a dzsekimet. Aztán a kezemnél fogva átvág velem Gabe nappaliján. Hátrapillantok a vállam fölött, úgy integetek és köszönök el a többiektől:

– Szia, Lucas! Szia, Pammy! Csak hogy tudd, szerintem nagyszerűen festenél frufruval! Miért sietsz annyira? – kérdezem Petertől, aki rohamtempóban vonszol végig az elülső udvaron a járdaszélig, ahol a kocsija áll.

Megáll az autó előtt, magához húz és megcsókol, mindezt egyetlen gyors mozdulattal.

– Képtelen vagyok a kártyáimra koncentrálni, ha így bámulsz, Covey!

– Bocsi – kezdem, de ismét megcsókol, keze határozottan tartja a hátamat.

Amikor beülünk a kocsiba, a műszerfalra pillantok, és látom, hogy még csak éjfél van.

– Még van egy órám, mielőtt haza kéne érnem. Mit csináljunk? – kérdezem.

Az összes ismerősünk közül csupán nekem szabták meg, hogy mikorra kell hazaélnem. Amint az óra elüti az egyet, tökké változom. Mostanra már mindenki megszokta: Peter Kavinsky szent életű barátjának, akinek egyre haza kell érnem. De én sosem bántam igazán. Mert őszintén szólva ezzel nem maradok ki semmi rendkívüliből. És hogy is van az a régi mondás? Hajnali kettő után ne számíts semmi jóra. Hacsak valaki nem rajong az órákon át tartó ivós játékokért. Én azonban nem rajongok. Nem, sokkal szívesebben ülök le a flanelpizsamámban egy csésze „Jó éjt!” teával és egy könyvvel, köszönöm szépen.

– Menjünk át hozzátok! Szívesen beugranék, köszönnék apukádnak, és maradnék egy kicsit. Megnézhetnénk az *Alien* többi részét.

Peterrel haladunk a filmes listánkkal, ami egyaránt tartalmazza az én választásaimat (a kedvenc filmjeimet, amiket még sosem látott), az ő választásait (a kedvenc filmjeit, amiket még sosem láttam) és olyan

filmeket, amiket még egyikünk sem látott. Az *Alient* Peter választotta, és mint kiderült, egész jó. És bár valamikor régen Peter váltig állította, hogy nem bírja a romantikus vígjátékokat, *A szerelem hullámhosszán* nagyon is tetszett neki, ami megnyugvás volt, mert nem tudom elképzelni, hogy lehetnék együtt valakivel, aki nem szereti *A szerelem hullámhosszánt*.

– Ne menjünk még haza! – mondom. – Menjünk el valahova!

Peter ezen elgondolkodik egy kicsit, közben a kormányon dobol az ujjaival, majd megszólal:

– Tudom, hova mehetnénk.

– Hova?

– Várj, és megtudod – feleli, majd letekerí az ablakokat, mire a csípős éjszakai levegő beáramlik az autóba.

Hátradőlök az ülésen. Az utcák üresek, a legtöbb házban már nem égnek a fények.

– Hadd tippeljek! Beugrunk az étkezdébe, mert fekete áfonyás palacsintát akarsz enni.

– Nem.

– Hmm. A Starbuckshoz túl késő van, az Ingyenc étterem pedig már bezárt.

– Hé, képes vagyok a kaján kívül másra is gondolni – ellenkezik. De aztán megkérdezi: – Maradt még süti abban a dobozban?

– Nem, de otthon talán még van, ha Kitty nem ette meg az összeset.

Kidugom a karom az ablakon, és lelógatom. Nem sok ilyen este maradt már, amikor még olyan hűvös van, hogy kell a kabát.

A szemem sarkából Peterre sandítok. Néha még most sem tudom elhinni, hogy az enyém. Az összes helyes fiú közül a leghelyesebb az enyém, csakis az enyém.

– Mi az? – kérdezi.

– Semmi – felelem.

Tíz perc múlva begurulunk a Virginiai Egyetem campusára, csak-hogy senki sem hívja campusnak, inkább Parkként emlegetik. Peter leparkol a járda mellett. Elég csendes egy péntek estéhez képest egy egyetemi városban, de épp tavaszi szünet van, úgyhogy nem sokan vannak itt.

Átvágunk a gyepen, Peter keze az enyémben, amikor egyszer csak rám tör a pánik. Megtorpanok, és Peter felé fordulok.

– Hé, nem gondolod, hogy balszerencsét hoz, ha még azelőtt idejövök, hogy felvettek volna?

Peter felnevet.

– Ez nem esküvő. Nem készülsz hozzámenni az egyetemhez.

– Könnyen beszélsz, te már bejutottál.

Peter már tavaly elkötelezte magát a Virginiai Egyetem lacrosse-csapata mellett, akkor még csak szóban, aztán már a kora őszi határidőre beadta a jelentkezését. Mint a legtöbb sportoló, azonnal bekerült, feltéve, ha a jegyei nem romlanak. Amikor januárban megkapta a hivatalos gratuláló elismervényt, az anyukája bulit rendezett neki, én pedig sütöttem egy tortát, amire sárga cukormázzal ráírtam: *A Virginiaira igazolok.*

Peter a kezemnél fogva húz tovább.

– Gyere, Covey! A saját szerencsénk kovácsai vagyunk. Különbösen is, két hónapja már jártunk itt azon az eseményen a Miller Központban.

Erre megnyugszom.

– Ó, tényleg.

Ismét elindulunk a fűvön. Tudom, hová tartunk: a Rotundához, hogy leüljünk a lépcsőre. A Rotundát Thomas Jefferson tervezte, aki

az iskolát is alapította. Az építményt a Pantheonról mintázta, fehér oszlopaival és nagy, kupolás tetejével. Peter Rocky-stílusban felfut a téglalépcsőkön. Leülök elé, és hátradőlök, karomat a térdén pihentetem.

– Tudtad – kezdem –, hogy az egyetem egyik különlegessége, hogy a központja, épp itt, a Rotundában, egy könyvtár, és nem templom? Azért van így, mert Jefferson hitt az oktatás és az egyház szétválasztásában.

– Ezt az ismertetőben olvastad? – cukkol Peter, és megpuszítja a nyakam.

– Akkor jegyeztem meg, amikor tavaly idelátogattam – felelem.

– Azt ne mondd, hogy részt vettél az idegenvezetésen! Miért tenéd, ha egyszor idevalósi vagy? Már vagy milliószor jártál itt!

Igaza van, tényleg vagy milliószor jártam már itt. Kiskoromban gyakran kijártunk ide. Amikor anyu még élt, elmentünk megnézni a Hullabahoost², mert anyu imádta az a cappellát. A gyepen fotózkodtunk. Napos időben pedig gyakran kijöttünk a templom után, és idekint piknikeztünk.

Hátrafordulok, hogy Peterre nézhessek.

– Azért vettem részt rajta, mert mindent tudni akartam az egyetemről! Olyan dolgokat is, amiket nem tudok meg, ha csak itt élek. Mint például, tudod, mikor engedték meg először lányoknak is, hogy ide járjanak?

Peter megvakarja a tarkóját.

– Öhm... fogalmam sincs. Mikor is alapították az iskolát? Az 1800-as évek elején? Akkor talán 1920-ban?

– Nem. 1970-ben. – Ismét előrefordulok, és a parkot nézem. – Százötven év után.

² A Virginiai Egyetem fiú a cappella kórusa.

– Azta! Őrület – jegyzi meg Peter érdeklődve. – Oké, mesélj még az egyetemről!

– Ez az egyetlen egyetem az UNESCO világörökségi listáján az egész Egyesült Államokban – folytatom.

– Inkább hagyjuk, ne mesélj róla többet! – vág közbe Peter, mire rácsapok a térdére. – Mesélj inkább valami másról! Mit vársz a legjobban az itteni életből?

– Kezdd te! Te mi miatt vagy a legizgatottabb?

Peter azonnal rávágja:

– Ez könnyű. Amiatt, hogy meztelenül átvághassak veled a parkon.

– *Ezt* várod a leginkább? Hogy pucéran rohangálhass? – Majd gyorsan hozzáteszem: – Egyébként meg úgysem csinálnék ilyesmit.

Felnevet.

– Ez itt hagyomány. Azt hittem, odáig vagy az itteni hagyományokért.

– Peter!

– Csak viccelek. – Előrehajol, átöleli a vállam, és az orrát a nyakamhoz dörgöli, ahogy azt szereti. – Te jössz.

Egy ideig elmerengek rajta. Ha bejutok, mit várok a leginkább? Annyi minden van, hogy alig tudom mindet megnevezni. Alig várom, hogy mindennap gofrit egyek Peterrel az étkezőben. Hogy ha esik a hó, a csillagvizsgáló dombján szánkózzunk. Hogy ha meleg van, piknikezzünk. Hogy egész éjjel beszélgessünk, aztán felébredjünk, és még többet beszélgessünk. A késő esti mosásokat és spontán kiruccanásokat. A... mindent. Végül csak annyit mondok:

– Nem akarom, hogy balszerencsét hozzon.

– Ugyan már!

– Oké, oké... Azt hiszem, amit a legjobban várok az az... hogy bármikor bemehessek a McGregor Terembe, amikor csak kedvem szottyan.

Ezt általában csak Harry Potter-teremként emlegetik a szőnyegek, a csillárok, a bőrfotelek és a falakon lógó portrék miatt. A könyvespolcok a padlótól egészen a plafonig nyúlnak, és minden könyv fémrács mögött sorakozik, értékes tárgyként védik őket, amilyenek valójában is. Ez egy másik kor szobája. Nagyon csendes, sőt még áhítatos is. Volt egy nyár (öt- vagy hatéves lehettem, mert ez még azelőtt volt, hogy Kitty megszületett), amikor anyu felvett egy órát az egyetemen, és a McGregor Terembe járt tanulni. Margot-val mi is beültünk színezni vagy olvasni. Anyu varázskönyvtárnak hívta, mert Margot-val sosem veszekedtünk benne. Mindketten olyan csendben voltunk, mint a templomi egerek, annyira elámultunk a sok könyvtől és a tanuló, idősebb gyerekektől.

Peter csalódottnak tűnik. Biztosra veszem, hogy azért, mert azt gondolta, olyasmit nevezek meg, amihez neki is köze van. Nekünk. De valamilyen okból kifolyólag ezeket a reményeket még meg akarom tartani magamnak.

– Te is velem jöhetsz a McGregor Terembe – ajánlom fel. – De meg kell ígéred, hogy csendben maradsz.

– Lara Jean, csak te várnád izgatottan, hogy egy könyvtárban lógi – jegyzi meg Peter gyengéden.

Ami azt illeti, ha csak a Pinterestből indulok ki, egészen biztosra veszem, hogy sokan várnák izgatottan, hogy egy ilyen gyönyörű könyvtárban lógijanak. Csak nem olyanok, akiket Peter ismer. Cso-dabogárnak tart. De nem akarok én előállni neki a hírrel, hogy valójában nem vagyok olyan különleges, és sokan szeretnek otthon lenni, sütit sütni, albumokat rendezgetni és könyvtárakban lógni. A legtöbbben valószínűleg az ötvenes éveikben járnak, de akkor is. Szeretem, ahogy rám néz, mintha egy erdei nimfa lennék, akibe egy nap belebotlott, és akit muszáj volt hazavinnie magával.

Peter előveszi a telefonját a kapucnis pulcsija zsebéből.

– Fél egy. Nemsokára indulnunk kell.

– Máris? – sóhajtom. Szeretek itt lenni késő este. Ilyenkor olyan, mintha az egész hely a miénk lenne.

A szívemben mindig csak a Virginiai Egyetem létezett. Sosem terveztem igazán, hogy máshova menjek, és még csak nem is nagyon gondoltam rá. Én is korábban akartam jelentkezni, mint Peter, de a pályaválasztási tanácsadóm, Mrs. Duvall ellene szavazott, mondván jobb várni, hogy láthassák az utolsó évem félévi jegyeit. Szerintem mindig a csúcson a legjobb jelentkezni.

Így végül öt iskolába adtam be a jelentkezésemet. Eleinte csak a Virginiai lett volna, ahova a legnehezebb bekerülni, és ami csak tizenöt percre van otthonról. Aztán jön a William & Mary, ahova szintén nehéz bekerülni, és ami a második választásom (kétórányira van). Aztán a Richmondi Egyetem és a James Madison, mindkettő csak egyórányira van, fej fej mellett a harmadik helyen. Mind az államon belül. De aztán Mrs. Duvall biztatott, hogy jelentkezsek egy államon kívüli iskolába is, csak a biztonság kedvéért, hogy legyen választásom. Úgyhogy még az Észak-karolinai Egyetemre is jelentkeztem Chapel Hillben. Elég nehéz bekerülni az államon kívüli iskolákba, de azért választottam ezt, mert a Virginiaira emlékeztet. Erős a bölcsészprogramja, és nincs olyan messze, elég közel van ahhoz, hogy ha kell, sürgős esetben is haza tudjak jönni.

De ha választhatnék, akkor is mindig a Virginiait választanám. Sosem akartam messze kerülni otthonról. Nem olyan vagyok, mint a nővérem. Az ő álma volt messzire menni. Mindig is a világot akarta. Én azonban csak az otthonomat, és számomra a Virginiai az otthonot jelenti, ezért az összes többi egyetemet ehhez viszonyítottam. A tökéletes, mesebeli campus, mindenből tökéletes. És, persze, Peter is itt lesz.

Maradunk még egy kicsit, miközben még több érdekességet osztok meg Peterrel az egyetemről, Peter pedig gúnyolódik, amiért ennyi mindent tudok. Aztán hazavisz. Már majdnem egy óra, amikor leparkolunk a házunk előtt. A lenti lámpák már nem égnek, de apu szobájában még fény látszik. Sosem fekszik le, amíg nem értem haza. Már ugranék is ki, de Peter elnyúl előttem, és megakadályozza, hogy kinyissam az ajtót.

– És mi lesz a „Jó éjt!” csókkal? – kérdezi.

Kuncogok.

– Peter! Mennem kell.

Makacsul lehunyja a szemét és vár, mire előrehajolok, és gyors csókot nyomok a szájára.

– Tessék. Elégedett vagy?

– Nem. – Ismét úgy csókol meg, mintha tengernyi időnk lenne rá, majd megkérdezi: – Mi lenne, ha visszajönnék, miután mindenki lefeküdt, és itt maradnék éjszakára, aztán kora reggel elmennék? Mondjuk még hajnal előtt?

– Azt nem lehet, úgyhogy sosem tudjuk meg – felelem mosolyogva.

– De mi lenne, ha?

– Az apám megölné.

– Nem, nem tenné.

– Akkor téged ölné meg.

– Nem, azt sem.

– Nem, tényleg nem – értek egyet. – De nagyot csalódna bennem. És dühös lenne rád.

– Csak ha rajtakap minket – válaszolja Peter, de nem gondolja teljesen komolyan. Ő sem kockáztatná meg. Túlságosan vigyáz, nehogy kiessen apu kegyeiből. – Tudod, hogy én mit várok a leginkább?

– Meghúzza a copfomat, azután folytatja: – Hogy ne kelljen búcsúzkodni éjszaka. Mert ezt utálok.

– Én is – felelem.

– Alig várom, hogy már az egyetemen legyünk.

– Én is – mondom, majd még egyszer megcsókolom, mielőtt kiugrom a kocsiból, és futva megindulok a ház felé. Közben felnézek a holdra és az összes csillagra, amik takaróként lepik be az éjszakai égboltot, úgy kívánom: *édes Istenem, kérlek, kérlek, hadd jussak be a Virginiaira!*

2

—**R**ÓZSASZÍN VAGY ARANY CSILLÁMMAL szórjam be Marie parókáját?

Feltartok egy húsvéti tojást a képernyő elé, hogy Margot is megnézhesse. A héját halványtürkizre festettem, és szalvétatechnikával ráragasztottam egy Marie Antoinette-portrét.

– Tartsd közelebb! – kéri Margot. Összehúzott szemmel néz a kamerába. Már pizsamában van, arcára fátyolmaszk tapad. Haja épp a válla alá ér, ami azt jelenti, hogy valószínűleg nemsokára levágatja. Van egy olyan érzésem, hogy most már mindig röviden fogja hagyni a haját. Nagyon illik hozzá.

Skóciában már este van, itt azonban még délután. Öt óra és több mint 5600 kilométer választ el minket egymástól. A kolis szobájában van, én pedig a konyhában ülök az asztalnál, körülvéve húsvéti tojásokkal, festéktálakkal, strasszokkal, matricákkal és pelyhes, fehér tollakkal, amiket még a pár évvel korábban készített karácsonyi díszekből tettem félre. A laptopom egy stósz szakácskönyv tetején áll. Margot szórakoztat, amíg befejezem a tojások díszítését.

– Azt hiszem, rakok köré gyöngykeretet, ha ez segít meghozni a döntésedet – teszem hozzá.

– Akkor azt mondom, válaszd a rózsaszínt – feleli, megigazítva a maszkját. – Az jobban kitűnik.

– Én is erre gondoltam – mondom, majd egy régi szemfestékeccsettel elkezdem felvinni a csillámot.

Előző este órákat töltöttem azzal, hogy kifújtam a tojások belsejét a héjakból. Ez elvileg szórakoztató, közös időtöltés lett volna Kittyvel, mint a régi szép időkben, de aztán meglógott, amikor Madeline Klinger áthívta magához. Madeline Klinger meghívása ritka, jelentős esemény, így természetesen képtelen voltam miatta haragudni Kittyre.

– Már nem kell hozzá sok, hogy kiderüljön, ugye?

– Még ebben a hónapban.

Elkezdem sorba rendezni a gyöngyöket. Egy részem azt kívánja, bár véget érne már, de a másik örül, hogy még itt van ez a tudatlan időszak, amikor még remélhetek.

– Be fogsz jutni. – Margot ezt úgy mondja, mint valami kinyilatkoztatást.

Úgy tűnik, körülöttem mindenki úgy gondolja, hogy a felvételem a Virginiai Egyetemre egyértelmű végkifejlet. Peter, Kitty, Margot, apu. A pályaválasztási tanácsadóm, Mrs. Duvall. És sosem merném hangosan kimondani, hátha balszerencsét hoz, de talán én is így gondolom. Keményen dolgoztam: kétszáz ponttal feljebb tornáztam az érettségi pontszámomat. A jegyeim majdnem olyan jók, mint Margot-éi voltak, és Margot bejutott. Megtettem mindent, amit kellett, de vajon ennyi elég lesz? Most már csak annyit tehetek, hogy várok és remélek. És remélek, és remélek.

Épp ragasztópisztollyal rögzíték egy kis fehér masnit a tojás tetejére, amikor megtorpanok, és gyanakvó pillantást vetek a nővéremre.

– Várjunk csak! Ha bejutok, megpróbálsz majd meggyőzni, hogy menjek máshova, hogy kibontsam a szárnyaimat?

Margot nevet, mire a maszkja lejjebb csúszik az arcán. Megigazítja, úgy feleli:

– Nem. Bízom benned, hogy tudod, mi a legjobb neked. – Komolyan gondolja, látom rajta. És ezzel el is éri, amit mond. Én is bízok

magamban. Bízok benne, hogy ha eljön az ideje, tudni fogom, mi a legjobb. És számomra a Virginiai a legjobb. Egyszerűen tudom. – Csak annyit mondok, hogy szerezz saját barátokat. Peternek rengeteg barátja lesz a lacrosse miatt, és a barátai nem feltétlenül olyanok lesznek, akikkel te is szívesen barátkoznál. Úgyhogy szerezz saját barátokat! Keresd meg a saját csoportodat! Az az egyetem elég nagy.

– Így lesz – ígérem.

– És csatlakozz az ázsiai egyesülethez! Az egyetlen dolog, amiről úgy érzem, lemaradtam azzal, hogy külföldre jöttem egyetemre, az egy ázsiai–amerikai közösség. Ez egyértelműen mai dolog, tudod, egyetemre menni, és rálelni a faji identitásodra. Mint Tim.

– Milyen Tim?

– Tim Monahan az osztályomból.

– Ó, *Tim* – felelem. Tim Monahan koreai, és örökbe fogadták. Egyáltalán nem sok ázsiai jár az iskolánkba, így mind ismerjük egymást, legalább érintőlegesen.

– A gimiben soha nem lógott ázsiaiakkal, aztán elment a Techre, ahol egy csomó koreaival találkozott, és most azt hiszem, ő az ázsiai diákszövetség elnöke.

– Ó, hű!

– Örülök, hogy az ilyesmi az Egyesült Királyságban nem divat. Nem fogsz csatlakozni egy diákszövetséghez sem, ugye? – Majd gyorsan hozzátézi: – De nem ítélek el, ha mégis!

– Ezen még nem gondolkodtam.

– Peter valószínűleg majd fog.

– Ő sem mondott erről semmit... – Bár nem említette meg, könnyen el tudom képzelni egy diákszövetségben.

– Úgy hallottam, nehéz, ha a barátod tagja egy diákszövetségnek, te viszont nem. Meg azok az ismerkedős bulik és ilyesmik...

mintha minden könnyebb lenne, ha összebarátkozol egy másik diákszövetség tagjaival. Nem tudom. Nekem ez az egész bugyutának tűnik, de talán megéri. Úgy hallom, a diákszövetséges lányok szeretnek kézműveskedni – vonogatja felém a szemöldökét.

– Ha már itt tartunk... – Felemelem a tojásomat. – Tá-dám!

Margot közelebb hajol a kamerához, hogy megnézze.

– El kéne menned tojásdíszítónak! Látni akarom a többit is.

Odatartom a tojásdobozt. Már egy tucat kifújt tojásom van: halvány rózsaszín neonrózsaszín, cikcakkos szegéllyel; élénkkék és citromsárga; levendulaszínű szárított levendulaszemekkel. Örültem, hogy fel tudtam használni a szárított levendulát. Vettem egy csomaggal még hónapokkal ezelőtt egy levendulás crème brûlée-hez, és azóta csak foglalta a helyet a kamrában.

– Mihez kezdesz velük? – kérdezi Margot.

– Átviszem őket a Belleview-ba, hogy kitehessék a recepcióra.

Mindig olyan siváran és kórházasan fest az a hely.

Margot hátradől a párnáira.

– Hogy vannak a belleview-iak?

– Jól. Annyira lefoglalt a jelentkezés és az utolsó év, hogy nem tudtam olyan sokszor átmenni, mint régebben. Most, hogy hivatalosan már nem dolgozom ott, sokkal nehezebb időt szakítani rá. – Megforgatom a tojást a kezemben. – Azt hiszem, ezt Stormynak adom. Olyan, mint ő. – Lerakom a Marie Antoinette-es tojást a csepegtetőre száradni, majd felveszek egy orgonaszínűt, és elkezdem cukorkaszínű kövekkel díszíteni. – Innentől kezdve gyakrabban fogok átjárni.

– Nem könnyű – ért egyet Margot. – Menjünk át együtt, amikor hazamegyek a tavaszi szünetre! Be akarom mutatni Ravit Stormynak.

Ravi már hat hónapja Margot barátja. A szülei Indiából származnak, de ő Londonban született, tehát az akcentusa épp olyan puccos,

mint ami ilyenkor elképzelhető. Amikor beszéltem vele Skype-on, közöltem vele, hogy úgy hangzik, mintha maga Vilmos herceg lenne, mire nevetett, és azt felelte: „köszönöm”. Két évvel idősebb Margotnál, és talán ezért, talán azért, mert angol, de nagyon kifinomultnak tűnik, egyáltalán nem olyanak, mint Josh. Nem olyan sznob módon, de határozottan más. Műveltebb, talán attól, hogy egy ilyen nagy városban lakik, és akkor megy színházba, amikor akar, és mindenféle előkelőségekkel és hasonlókkal találkozik, ugyanis az anyja diplomata. Amikor ezt Margot-val is megosztottam, nevetett, és azt mondta, ez csak azért van, mert még nem ismerem, de Ravi valójában nagy kocka, és egyáltalán nem olyan hajbókoló vagy Vilmos herceges.

– Ne hagyd, hogy az akcentusa megtévesszen! – mondta.

A tavaszi szünetben hazahozza magával Ravit, úgyhogy gondolom, hamarosan a saját szememmel is meglátom, hogy milyen. Az a terv, hogy Ravi két éjszakát marad nálunk, aztán elrepül Texasba meglátogatni a rokonait. Margot pedig a hét hátralévő részében itt marad.

– Alig várom, hogy élőben is megismerhessem – mondom, mire vidáman mosolyog.

– Imádni fogod.

Ebben biztos vagyok. Mindenkit szeretek, akit Margot is. Ami igazán szerencsés dolog, az az, hogy most, hogy Margot jobban megismerte Petert, már látja, milyen különleges. Ha Ravi itt van, elmehetünk valahova négyesben, igazi dupla randiként.

A nővéremmel egyszerre vagyunk szerelmesek, és most osztozhatunk ebben az egészben. Milyen csodálatos így!

3

MÁS NAP REGGEL FELKENEM a pipacspiros rúzsomat, amit Stormy szeret rajtam, bepakolom a húsvéti tojásokat egy fehér, fonott kosárba, és átvezetek a Belleview-ba. Megállok a recepción, hogy letegyem a tojásokat, és egy kicsit elbeszélgessek Shanice-szel. Megkérdezem tőle, mi újság errefelé, mire elárulja, hogy két új önkéntes is dolgozik náluk, mindketten a Virginiaiáról jöttek, amiktől csökken a büntudatom, amiért nem járok erre annyit.

Elbúcsúszom Shanice-től, majd elindulok Stormyhoz a húsvéti tojásommal. Egy datolyaszilva-színű kimonóban és hozzá illő rúzsban nyit ajtót, és felkiált:

– Lara Jean! – Miután átölel, hirtelen aggodalmaskodni kezd. – A hajtöveimet nézed, ugye? Tudom, hogy már újra kéne festenem.

– Alig látszik – biztosítom.

Nagyon tetszik neki a Marie Antoinette-es tojás, azt mondja, alig várja, hogy megmutassa Alicia Itónak, a barátjának és riválisának.

– Aliciának is hoztál? – kérdezi.

– Csak magának – felelem, mire fakó szeme felcsillan.

Leülünk a kanapéjára, és az ujját ingatva mondja:

– Teljesen belebolondulhattál a fiatalemberedbe, mivel alig van időd arra, hogy meglátogass.

– Sajnálom – felelem bűnbánóan. – Most már többet fogok jönni, hogy beadtam a jelentkezésemet.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Hmph!

Ilyenkor a legjobb módja Stormy kiengesztelésének, ha elbűvölöm és hízelgek.

– Csak azt teszem, amit tanácsolt nekem, Stormy!

Oldalra billenti a fejét.

– Mit tanácsoltam neked?

– Hogy menjek el sok randira és kalandra, ahogy maga tette.

Narancsospiros száját összeszorítja, próbálja elfojtani a mosolyát.

– Nos, ez nagyon jó tanács volt a részemről. Csak hallgass Stormy-ra, és minden rendben lesz! És most, mesélj valami zaftosat!

Felnevetek.

– Az én életem nem valami zaftos.

De ő csak leint.

– Nem lesz valami táncos esemény? Mikor van a végzősbál?

– Majd csak májusban.

– És van már ruhád?

– Még nincs.

– Jobb, ha elkezded keresgélni. Nem akarhatod, hogy egy másik lány viselje a ruhádat, drágám! – Az arcomat tanulmányozza. – A te arcszíneddel szerintem egy rózsaszínt kéne választanod. – Aztán a szemem felragyog, és csettint egyet az ujjával. – Jut eszembe! Van itt valami, amit szeretnék neked adni.

Azzal felugrik, bemegy a hálószobájába, és egy nehéz bársony gyűrűsdobozzal tér vissza.

Kinyitom a dobozt, és elakad a lélegzetem. A rózsaszín gyémántgyűrűje van benne! Amit attól a veterántól kapott, aki elveszítette a lábát a háborúban.

– Stormy, ezt nem fogadhatom el.

– Ó, dehogynem. Neked kell viselned.